

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN
CARR

Kohe

hakkab

juhtuma

**Teised kirjastuselt Ersen ilmunud
Robyn Carri raamatud:**

Kunagi ei ole liiga hilja
Ootamatu õnn
Puhtalt lehelt

* * *

sari THUNDER POINT

Eksleja
Uustulnuk
Kangelane
Võimalus
Töötus
Kojutulek
Üks soov
Uus lootus
Meeletuimad unelmad

sari SULLIVANI RISTUMISKOHT

Mida kõike me leiame
Kohe hakkab juhtuma

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN
CARR

Kohe hakkab
juhtuma

Inglise keelest tõlkinud Ketlin Tamm

ERSEN

Robyn Carr
Any Day Now
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Robyn Carr
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M08328417
ISBN 978-9949-82-109-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

*Kodu on paik, kus sind tuleb alati vastu võtta,
kui sa pead sinna minema.*

- ROBERT FROST

1. peatükk

Ah et selline ongi uus elu. Selle mõttega avas Sierra Jones ühel päikese-
paistelisel hommikul Colorados silmad.

Ta oli selle üle palju juurelnud. Colorado polnud tema ainuke
valik, kuid ta otsustas, et see on võimalikest variantidest parim. Vend
Cal, kellega tal oli tugev side, oli oma elu sinna rajanud ja soovis, et
õde sellest osa saaks. Sierra vajab kohta, kus puhtalt lehelt alustada.
Paika, millega teda ei seoks halvad mälestused ja minevik, ent millega
tal oleks tugev emotsionaalne side. Ta tundis suurt tungi oma vanema
venna juurde minna.

Kui ta oli laps, oli just Cal teda kaitsnud, tingimusteta armastanud,
tema eest hoolitsenud ja tema pärast muretsenud. Vend oli kaheksa
aastat vanem, kuid midagi enamat kui lihtsalt vend. Ta oli olnud
Sierra parim sõber. Ja kui Cal lahkus kodust või õigemini kohast,
mida Sierra oli kümneaastasena sunnitud koduks nimetama, siis oli
tema täiesti üleikäte läinud.

Kui Sierra oli viimaks jõudnud otsusele Sullivani ristumis-
kohale võimalus anda, oli Cal palunud tal otse enda juurde tulla.
See tähendab majja, mida ta parajasti ehitas. Aga see ei tundunud
hea mõte olevat, sest tal oli ainult üks magamistuba valmis. Ja mis
veelgi olulisem – Sierra keeldus kellelegi koormaks olemast ning

veel vähem soovis ta värskel abielupaaril jalus olla. Cal ja Maggie olid olnud abielus alla kuue kuu ja elasid laudas, mida nad parajasti elumajaks ümber ehitasid. Sierra tänas neid südamlikult ja teatas, et eelistab ise ulualuse leida ning omaette elada. Väga tähtis osa uude ellu astumisel oli iseseisvus. Ta ei tahtnud vastutada kellegi ees peale iseenda.

Nii oli ta neile öelnud. Ent tõde, mida ta sügaval südames varjas, oli see, et ta kartis jälle Calist sõltuda nagu plikatirtsuna. Lõppude lõpuks oli vennal uus perekond. Sierra mäletas liigagi hästi lapsepõlves kogetud valu, kui vend oli ta hüljanud. See oli kohutav.

Iseseisvus mõjus pisut hirmutavalt. Aga ta tuletas endale meelde, et vend on lähedal ja valmis teda vajaduse korral aitama, samamoodi nagu tema kibeles Calile ja Maggiele toeks olema. Ta oli kolmekümneaastane ja tal oli viimane aeg alustada elu, mis peegeldas tema uut naiselikku olemust. Muutumisprotsess oli rõõmus, katsumusi pakkuv, erutav ja hirmuäratav. Ning aeg-ajalt ka üksildane...

Tal oli lühike nimekiri asjust, mida ta tahtis enne Caliga kohtumist teha. Esiteks tahtis ta piirkonnas ringi vaadata. Venna ja Maggie kodule lähim linn oli Timberlake, mis oli tema meelest imearmas. Linn oli turistirohke, metsiku lääne moodi, laudvooderdisega kaupluste ja viktoriaanlike majadega, mida ümbritsesid kaunid lumiste tippudega mäed ja avarad põllud. Esimesel päeval, mille Sierra väikelinnas veetis, galoppis peatänaval põdrakari. Suur põdrapull pasundas lehmadele ja vasikatele, et nood tema järel linnast lahkuksid ja rohumaadele suunduksid. Nad mõjusid ühtaegu majesteetlikult ja kohmakalt, kui ummisjalu autode vahel koperdasid. Meeste juuksurisalongi ees seisv vana mees selgitas Sierrale, et kevaditi liiguvad põdrad kõrgustesse, emased isendid poegivad ja süüa otsitakse erinevaist paigust. Ja sügiseti olevat põtradel innaaeg. „Põdrapullid võivad oma valdusi üpris kiivalt kaitsta.“

Selle peale hakkaski Sierra lootma, et on tulnud õigesse paika, sest läbi linna liikuva suure põdrakarja jälgimine pani tema südame kiiremini põksuma. Vanamees oli lisanud: „Sellist vaatepilti ei näe iga päev.“

Sierra leidis mugava puhta ja odava hosteli, kus tal lubati nädala kaupa maksta ning kuhu alles hakkasid tilkuma tudengid ja seiklejad, kes tahtsid Colorado kevadet nautida. Ta pidi vannituba võõrastega jagama, aga see polnud esimene kord; ta polnud pirtsakas ja majutus-asutus oli täiesti elamiskõlblik, kuni ta endale püsivama elamispinna leiab. Hosteli omanik, kuuekümnendates eluaastates naine nimega Midge oli maininud, et kohalikud annavad terves linnas tube ja kortereid tüürile.

Hosteli juures oli kõige meeldivam asjaolu, et seal olid inimesed ümberringi, kuid Sierral oli ikkagi võimalus omaette olla.

Ta leidis kiiresti tööd – üks puhvet vajab paaril päeval nädalas varahommikuses vahetuses abiteenindajat. Hommikune põhi-ettekandja oli lahkunud ja omaniku naine oli teda seni aidanud. Juhtumisi armastas Sierra varahommikuid. Palk ei olnud just suur, kuid sellest piisas mugavaks äraolemiseks ja pealegi oli tal sääste.

Kõige olulisem informatsioon, mida ta oli enne Coloradosse tulekut otsinud, oli Anonüümsete Alkohoolikute koosolekute toimumisaegad ja ajad. Tal oli isegi vastav telefonirakendus. Regulaarseid koosviibimisi peeti kõikjal. Nii Timberlake'is kui ka seda ümbritsevates linnades Breckinridge'ist Colorado Springsini. Üldiselt toimusid koosolekud kirikutes, ent kohati ka kogukonnakeskustes, kontorihoonetes, haiglates ja isegi klubides. Polnud ohtu, et ta jääb toetuseta.

Sierra oli üheksa kuud kaine olnud.

Ta oli võtnud Caliga ühendust umbes seitse kuud tagasi, vahetult enne seda, kui vend Maggiea abiellus. Pärast seda oli vend tal kaks korda külas käinud ja pidevalt helistanud. Cal oli hakanud juba mitu kuud tagasi nuiama, et ta Coloradosse koliks. Möödunud kaheksa aasta jooksul olid nad aeg-ajalt suhelnud, kuid polnud teineteise elus kuigi suurt rolli mänginud ja see tekitas Sierras kahetsust.

Vahepealsed aastad olid olnud Calile eriti rasked ja viimased viis aastat lausa jõhkrad. Venna esimene abikaasa Lynne oli põdenud valulikku surmahaigust sklerodermiat ja kolm aastat tagasi selle kätte suranud. Cal oli olnud täiesti kadunud hing. Kui Sierra olnuks parem õde, siis suutnuks ta vennale tuge pakkuda.

Aga see oli juhtunud minevikus ja tal oli tulevikus uus võimalus. Ta lootis, et neil õnnestub uuesti lähedaseks saada ja jälle perekond moodustada. Vahetult enne seda, kui Sierra oli alustanud pikka sõitu Coloradosse, oli Cal avaldanud saladuse, et saab peatselt isaks.

Sierral oli venna üle hea meel. Calil polnud aimugi, kui väga õde seda beebit ootas. Sierrast saab tädi. Kuna temal endal polnud määratud lapsi saada, siis oli seegi ootamatu kingitus.

Cal Jones lebas patjadel, sõrmed kukla taga vaheliti ja tekk võõni tõmmatud. Ta silmitses Maggiet, kes seisis ihualasti suure peegli ees ja uuris end külje pealt.

„Mul on romaan proua Jonesiga...“ mõmises mees kähedalt.

Maggie rasedus ei paistnud veel eriti välja. Vöökohal oli kõigest tilluke mügarik. Ta silus seda käega. „Esimesed hirmuäratavad kolm kuud on viperusteta möödunud,“ märkis naine. Ta vaatas meest säravate silmadega. „Mul ei iivelda. Enesetunne on suurepärane. Annan nüüd oma isale loa sõpradele uudist teatada.“

„Ära imesta, kui ta on seda juba teinud.“

„See ei üllataks mind põrmugi.“

Cal vaatas oma naist uhkusega. Nõtke nagu pilliroog, kõhus tema tekitatud muhk, näol peaaegu ingellik unistav naeratus. Maggie ootas last niisama palju kui Cal ja rõõmustas iga päev kõhu kasvamise üle. Laps oli tema sees midagi terveks teinud. Ja täitnud Cali uue lootusega. Maggie oli kaunim kui eales varem.

„Proua Jones, sa pead kas riidesse panema või siia tulema ja mind panema.“ ...